

TẬP 23

HỒI 233

Huyết Triệu

Thanh Vân Sơn, Tiểu Trúc Phong.

Gió núi thổi qua rừng trúc xanh, gợn lên từng đợt sóng trúc dạt dào, vang vọng trong rừng buồn núi vắng.

Văn Mẫn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy chân trời không một bóng mây, một màu xanh ngắt, trông gần như trong suốt, nàng hít một hơi thật sâu, tâm trạng dường như cũng khá hơn một chút, nhưng nàng không hề bước chậm lại, xuyên qua con đường nhỏ của rừng trúc, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy gian nhà nhỏ bằng trúc là nơi tĩnh tu của sư phụ Thủy Nguyệt đại sư.

Nàng bước đến, nhẹ nhàng gõ lên cánh phen trúc và nói: "Sư phụ, con về rồi đây."

Từ bên trong, tiếng của Thủy Nguyệt đại sư vọng ra: "Mẫn nhi đấy ư, vào đi!"

Văn Mẫn mở cửa bước vào, gian trúc này không lớn lắm, nên vừa qua khỏi cửa là nàng đã nhìn thấy Thủy Nguyệt đại sư đang ngồi xếp bằng trên giường, nhắm mắt dưỡng thần. Nàng tiến đến bên cạnh thưa: "Sư phụ."

Thủy Nguyệt đại sư từ từ mở mắt ra, nhìn nàng, thấy nàng chỉ đến một mình liền hỏi: "Thế nào, không tìm thấy người sao?"

Văn Mẫn gật đầu, nói: "Vâng, hôm nay con đã hai lần đến chỗ ở của Lục sư muội, nhưng muội ấy đều không có ở đó, từ sáng đến giờ không có tỷ muội nào gặp muội ấy cả, cũng không ai biết muội ấy ở đâu. Có khi nào muội ấy đã xuống núi rồi không?"

Thủy Nguyệt đại sư mặt không lộ chút cảm xúc, nói: "Tuyết Kỳ trước nay luôn biết cân nhắc nặng nhẹ, nếu phải xuống núi thì nhất định sẽ nói với ta một tiếng, con không tìm thấy nó, chắc là vì..." Giọng bà bỗng nhiên hạ xuống, dường như đã nghĩ ra điều gì đó, liền chuyển đề tài, nói với Văn Mẫn: "Không tìm thấy thì thôi, cũng chẳng có gì quan trọng cả đâu, con cứ về luyện công tu hành tiếp đi!"

Văn Mẫn gật đầu, vâng một tiếng, vái chào Thủy Nguyệt đại sư, rồi quay ra, trước khi đi còn nhẹ nhàng khép cánh cửa trúc lại.

Đợi khi tiếng bước chân của Văn Mẫn ở bên ngoài đã dần xa, trên gương mặt băng lãnh cố hữu của Thủy Nguyệt đại sư dần dần hiện lên một vẻ ưu tư, hồi lâu sau, bà khẽ thở dài.

Ánh sáng từ bên ngoài rọi vào qua cửa sổ, chiếu sáng gian nhà thanh nhã mà giản dị, Thủy Nguyệt đại sư lặng lẽ rời khỏi chiếc giường tre, đi tới cửa trước, mở cửa bước ra, để lại khoảng không tĩnh lặng sau lưng.

Vọng Nguyệt Đài đích thực là một nơi cực kỳ yên tĩnh ở Tiểu Trúc Phong, mỗi khi màn đêm buông xuống càng tôn rõ ánh trăng sáng trên trời cao, quả là một cảnh sắc muôn phần đẹp để làm xao động lòng người, truyền thuyết nói rằng vào mỗi đêm trăng tròn, ánh trăng vô cùng rạng rỡ, phản chiếu lên các phiến đá trắng của Vọng Nguyệt Đài, thậm chí có thể rọi sáng toàn bộ Tiểu Trúc Phong, thật là tiên cảnh chốn nhân gian, xứng đáng là một trong những nơi đẹp nhất của núi Thanh Vân này.

Trong mười năm qua, vào những lúc đêm khuya thanh vắng, Lục Tuyết Kỳ thường đến nơi yên tĩnh hoang vắng, đối trăng múa kiếm, Thủy Nguyệt đại sư vốn tự tay nuôi dạy Lục Tuyết Kỳ lớn lên, ngoài công dạy dỗ của một vị sư phụ ra, còn có ơn nuôi dưỡng của một người mẹ, nên có thể nói không ai hiểu tâm tư của Lục Tuyết Kỳ bằng bà được. Do đó, khi nghe Văn Mẫn nói rằng không thấy Lục Tuyết Kỳ đâu, sau một thoáng suy nghĩ, bà đoán rằng Lục Tuyết Kỳ quá nửa là đến nơi tĩnh lặng này.

Trên con đường này, rừng trúc um tùm xanh tốt, cành lá sum suê càng lúc càng cách xa khỏi nơi huyên náo của các gian nhà chính, tuy Thủy Nguyệt đại sư cư ngụ tại một nơi rất mực yên tĩnh, nhưng khi bước trên độc đạo này, và nghe hai hàng trúc bên đường xào xạc không dứt, trong lòng không khỏi cảm thấy trống rỗng.

Không biết có phải vì vậy, mà Tuyết Kỳ đặc biệt thích nơi này?

Thủy Nguyệt đại sư vừa nghĩ vừa tiếp tục bước về phía Vọng Nguyệt Đài. Quả nhiên, khi vừa đặt chân đến Vọng Nguyệt Đài, bà đã thấy bóng dáng chiếc áo trắng quen thuộc đang đứng lặng lẽ trên một tảng đá khổng lồ trên bên bờ vực, trong tiếng gió rít không ngừng của vực sâu không đáy, vạt áo trắng của Lục Tuyết Kỳ cũng phất phơ bay.

Thiên Gia thần kiếm đang nằm trong tay nàng, chậm chậm phát ra ánh lam quang thủy khí.

Thủy Nguyệt đại sư từ phía sau nhìn nàng, trầm ngâm hồi lâu, trong mắt bà tựa hồ có những biểu tình phức tạp, ánh mắt chớp động không ngừng, một lát sau, bà khẽ ho một tiếng.

Lục Tuyết Kỳ lập tức phát hiện ra tiếng động lạ phía sau, trong lòng có chút ngạc nhiên, lúc này đang là ban ngày, trước giờ không có tử muội nào của Tiểu Trúc Phong đến chốn hẻo lánh này, sao hôm nay lại có người đến đây, hơn nữa người ta tới rất gần mà mình lại không hề hay biết.

Nàng vội quay mình, bắt gặp ngay ánh mắt của sư phụ Thủy Nguyệt đại sư, Lục Tuyết Kỳ vội vàng bay xuống, từ trên mồm đá to lớn đó, đến trước mặt Thủy Nguyệt đại sư, vái chào và hỏi: "Sư phụ, sao người lại đến đây?"

Trong mắt của Thủy Nguyệt đại sư thấp thoáng vẻ thương xót, tay bà kéo lại vạt áo trước của Lục Tuyết Kỳ, ôn nhu nói: "Nơi đây gió núi hun hút lạnh thấu xương, tuy con đạo hạnh cao thâm, nhưng cứ hứng chịu lâu dài sẽ không tốt đâu."

Lục Tuyết Kỳ chấp tay thưa: "Đệ tử biết điều đó, đa tạ sư phụ quan tâm."

Thủy Nguyệt đại sư nhìn nàng một thoáng, mềm giọng, hỏi: "Có phải trong lòng con oán hận ta lắm không?"

Lục Tuyết Kỳ thất kinh, hỏi: "Sư phụ, sao người lại nói như vậy?"

Thủy Nguyệt đại sư điềm đạm nói: "Ta đã tiết lộ bí mật này cho con, và để con xuống núi, nhưng ai ngờ con tạo trêu người, mấy phen sóng gió, làm con không thể không xuất thủ giết chết Điền sư thúc đã bị Tru Tiên Cổ Kiếm chế ngự, hơn nữa còn phải xuất thủ trước mặt con người kia."

Lục Tuyết Kỳ thần tình ảm đạm, chậm chậm lắc đầu, nói: "Sư phụ, người đừng nói vậy, đệ tử đã sớm nghĩ kỹ trong lòng rồi. Chuyện này là ý trời, sư phụ và con cũng không tưởng được, huống hồ giờ phút cuối cùng hôm đó, tuy Điền sư thúc lão nhân gia không thể thốt nên lời, nhưng trong lòng con cảm thấy rõ ràng tâm ý của ông, một kiếm đó, Điền sư thúc cũng muốn con xuất thủ."

Thanh âm của nàng chừng như tắc nghẹn, thần sắc bỗng dưng xuất hiện vẻ thê lương buồn bã, như tự giễu mình, cười khổ, mơ màng nói: "Chuyện giữa con và người kia, đệ tử vốn không ôm hy vọng, điều lệ môn pháp, Đạo nghĩa như núi, con đã rất minh bạch. Điền sư thúc của Đại Trúc Phong là ân sư nuôi nấng hấn từ tấm bé thành người, hấn luôn luôn coi ông ta như cha, ngày nay lại chết trong tay con, đổi lại con là hấn, cũng khó chịu được."

Nói đến đây, nàng trầm ngâm ngẩng đầu, nhìn Thủy Nguyệt đại sư, cười thê lương một tiếng, nói: "Sư phụ, người không cần phải lo lắng cho đệ tử đâu. Con đã thấu hiểu tất cả rồi!"

Thủy Nguyệt đại sư đau nhói trong tim, với nhãn quang lịch duyệt của nàng, lúc này trong lòng Lục Tuyết Kỳ nghĩ gì, làm sao bà có thể không nhìn ra được, hướng chi là sự thật nghiệt ngã vượt quá sức tưởng tượng, không còn cách nào khác, ngày thường tuy bà kiên quyết phản đối tình cảm đó của nàng, nhưng vào lúc này, rốt cuộc cũng cảm thấy bất nhẫn.

Rồi như không thể chịu nổi nữa, Thủy Nguyệt đại sư nhẹ giọng thở dài một tiếng, lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Tuyết Kỳ, con đừng quá thương tâm, làm tổn hại đến bản thân."

Lục Tuyết Kỳ gượng cười, cất tiếng nói: "Sư phụ, người ra đây tìm con, chắc có việc gì quan trọng khẩn cấp?"

Thủy Nguyệt đại sư gật đầu, nói: "Không sai, quả thật có một việc, tuy không lớn, nhưng xem ra lại cực kỳ nhiều khê, hơn nữa nghĩ đi nghĩ lại, giao cho con là hợp lý nhất."

Lục Tuyết Kỳ nói: "Là việc gì ạ?"

Thủy Nguyệt đại sư nhìn nàng một thoáng, đáp: "Thật ra vẫn là điều bí mật đó. Xem xét lại, sau cái ngày mà con nói chuyện đó xảy ra, chính con đã tương trợ Quỷ Lệ đưa di thể của Diên Bất Dịch về Đại Trúc Phong phải không?"

Lục Tuyết Kỳ nghe đến hai chữ Quỷ Lệ, mặt hơi đổi sắc, nhưng sau đấy vẫn gật đầu, khẳng định nói: "Vâng, đúng là cùng ngày chàng... con người ấy bị trọng thương. Tuy không đến nỗi nguy hại đến tính mạng, nhưng phải một mình mang di thể của Diên sư thúc về núi, quả thật quá cật lực, hơn nữa chuyện này cũng không thể kéo dài, nên đệ tử đã đưa họ đi. Có điều con chỉ hộ tống họ đến đỉnh Đại Trúc Phong, ngay sau khi họ hạ mình xuống, con liền rời đi."

Thủy Nguyệt đại sư gật đầu, nói: "Không sai, điểm kỳ quái nằm ở đây."

Lục Tuyết Kỳ như cảm thấy điều gì đó, hỏi: "Nghĩa là sao thưa sư phụ?"

Thủy Nguyệt đại sư nhẹ nhàng nói: "Theo lời con nói, hai ngày trước, di thể của Diên Bất Dịch đã được đưa về Đại Trúc Phong, thế nhưng cho đến hôm nay, vẫn chưa nghe tin báo tử từ Đại Trúc Phong truyền ra."

Lục Tuyết Kỳ hơi giật mình, không tự chủ được khẽ nhíu mày.

Thủy Nguyệt đại sư chấp tay sau lưng, nhìn ra xa, dõi nhìn mây mù tí tấp, Đại Trúc Phong ở tại hướng ấy như ẩn như hiện.

Bà nhìn một lúc rồi nói: "Diên Bất Dịch là thủ tọa của chi phái Đại Trúc Phong, địa vị không phải là nhỏ, chỉ cần tin ông qua đời được truyền ra, thì chuông giáo chân

nhân cũng phải quay về để tế điện, nhưng Đại Trúc Phong lại giữ bí mật không tuyên bố, thử hỏi có phải là một quái sự không?"

Bà dừng lại, quay đầu nhìn Lục Tuyết Kỳ, nói: "Ngoài ra, sáng nay ta đã âm thầm phái người âm thầm dò xét Long Thủ Phong, phát hiện Điền Linh Nhi vẫn còn trên Long Thủ Phong, đối với tin tức phụ thân mình đã tạ thế, không ngờ không biết chút gì."

Lục Tuyết Kỳ trầm ngâm hồi lâu, nói: "Đệ tử đã hiểu rồi."

Thủy Nguyệt đại sư gật đầu, nói: "Con vốn thông minh, ta không cần phải nói thêm nhiều. Kỳ thật ta cũng không nghi ngờ gì, Tô Như là sư muội của ta, nhìn chung hai chúng ta chẳng khác gì chị em ruột thịt, nên không như những người khác, ta thật sự lo ngại vợ chồng họ nghĩa nặng tình thâm, nhất thời không thể nhìn nhận được vấn đề mà làm chuyện đại dột, nhưng Đại Trúc Phong không phát tang, thì ta thân là thủ tọa Tiểu Trúc Phong, cũng không tiện ghé qua thăm dò, thêm nữa việc này có quá nhiều uẩn khúc, những người khác lại càng không tiện, cho nên ta phải để con sang đó một lần nữa."

Lục Tuyết Kỳ gật đầu, nói: "Đệ tử đã rõ, nếu không có việc gì khác, đệ tử xin đi ngay."

Thủy Nguyệt đại sư nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Cũng được, nhưng con cũng phải cẩn thận, nếu có chuyện gì xảy ra, sớm quay về báo cho sư phụ một tiếng."

Lục Tuyết Kỳ vâng một tiếng, vái chào Thủy Nguyệt đại sư, chuyển thân, khởi phát Thiên Gia thần kiếm sáng lòa, người theo kiếm bay đi, chỉ nghe một tiếng xé gió, cả người đã hóa thành một đạo lam quang, bay vút lên trời.

Thủy Nguyệt đại sư nhìn thân ảnh của Lục Tuyết Kỳ lướt vùn vụt, không giống với vẻ bình tĩnh lạnh lùng ngày thường, thì bà hiểu ngay đứa học trò si tình cứng đầu của mình tuy bề ngoài vẫn biểu hiện vẻ kiên cường, miệng nói đã buông, nhưng trong thâm tâm lại ngàn vạn lần chưa thể dứt bỏ.

Bà trầm ngâm hồi lâu, sau cùng cũng chỉ nhẹ thờ dài một tiếng, lắc lắc đầu, quay người xuống Vọng Nguyệt Đài, bỏ đi thẳng.

oOo

Ngoài ngàn dặm, Hồ Kỳ Sơn.

Trong hàn băng thạch thất, băng sương hàn khí nối đuôi nhau xoay vần rồi bốc lên, thiếu nữ áo xanh vẫn an tường nằm tĩnh lặng trên hàn băng thạch đài như ngày thường.

U Cơ mặt che khăn lụa mỏng, một mình tại hàn băng thạch thất này, lặng nhìn Bích Dao thật lâu, nhẹ thở dài, âm thanh mang đầy vẻ bất lực.

Trong lòng U Cơ, gần đây cũng thật sự có quá bất lực, làm cho bà không thông suốt được, làm cho bà vô cùng đau xót, rồi bà dần dần trở nên mơ hồ nghi hoặc.

Đầu tiên là Quỷ Vương hoàn toàn thay đổi bản thân, trước đây ông là một Quỷ Vương cương nghị quả quyết, còn bây giờ tuy ông vẫn là người hùng tài đại lược, nhưng việc sát phạt trong hành sự hàng ngày lại càng lúc càng nặng, như mấy ngày gần đây, chỉ vì một vài điều nhỏ nhặt không như ý, Quỷ Vương đã ra lệnh giết một số người, thậm chí bao gồm luôn cả một vị tiền bối có địa vị khá cao trong Quỷ Vương Tông.

Những việc nhỏ nhặt này, nếu là hai năm về trước, Quỷ Vương chỉ cười rồi bỏ qua. U Cơ có cảm giác rõ ràng rằng, nội tình Quỷ Vương Tông vào lúc này người người kinh hãi, khiếp sợ, hoang mang, không ai biết được khi nào thì tới phiên mình bất thành linh bị xử chết vì những sai phạm nhỏ nhất.

Nhưng điều làm U Cơ thật sự đau đớn, chính là cái ngày bà tình cờ bắt gặp Quỷ Vương và Quỷ Lệ hai người động thủ với nhau, tuy chỉ nhìn thấy một vài quang cảnh, nhưng U Cơ không phải như những giáo chúng bình thường, dù sao bà cũng là Chu Tước - một trong Tứ đại thánh sứ của Quỷ Vương Tông, với sự việc rành rành diễn ra trước mắt, giữa hai người đàn ông mà không biết bắt đầu từ khi nào, lại xuất hiện một hố sâu như thế, thế rồi bà nhìn ra, Quỷ Vương trong mấy lần xuất thủ, chắc gì đã không có sát tâm.

Mất bà ảm đạm, nhìn Bích Dao, Bích Dao vẫn an tĩnh nằm đó một cách bình thản. Chính vì nữ tử mỹ lệ khả ái đó, hai người đàn ông xuất chúng này mới hợp lại, nhưng vì cái gì, mà sau mười năm, giữa họ lại xảy ra tình cảnh này?

U Cơ thật không dám nghĩ nữa, vạn nhất có một ngày, hai người đàn ông này trở mặt tàn sát nhau, không biết kết quả sẽ thế nào? Mà vào lúc này, sự việc kinh khủng đó vị tất không có cơ hội để xảy ra.

"Nam nhân, hừ, nam nhân!"

U Cơ cay đắng kêu thầm trong tim, mơ hồ rối loạn, ánh mắt bà chuyển đến chỗ Bích Dao, lại biến thành trù mến. Người con gái này, bà vẫn thường xem như con đẻ của mình, mỗi khi nhìn thấy Bích Dao như vậy, bà không thể không cảm thấy cay đắng.

Đúng vào lúc bà đang một mình trầm tư ở đây, cánh cửa đá của hàn băng thạch thất đột nhiên phát ra một tiếng trầm và sâu, có người bên ngoài hắng giọng.

U Cơ quay đầu nhìn lại, trong thoáng chốc, thân ảnh của Quỷ Vương đã hiện ra tại cánh cửa đá, từ từ tiến tới, bà không khỏi ngây người.

Quỷ Vương sau cùng cũng thấy U Cơ, gật đầu nhìn bà, nhẹ nhàng nói: "Người cũng ở đây à."

U Cơ khẽ cười lạnh một tiếng, chằm chằm nhìn Quỷ Vương, không nói một lời.

Quỷ Vương chau mày, trong mắt thoáng có chút nộ khí, dạo này ông tựa hồ dễ dàng động nộ với bất kỳ ai, chứ không như ngày trước cơn giận dữ có thể dễ dàng tan biến đi. Có điều quan hệ của bà đối với cha con họ không như người thường, từ trước đến giờ, Quỷ Vương đối đãi với bà cũng khác. Do đó chỉ hỏi: "Sao vậy?"

U Cơ hừ một tiếng, cười lạnh nói: "Ngài vẫn còn nhớ có con gái đang nằm ở đây sao?"

Quỷ Vương chau mày nói: "Người nói vậy là có ý gì, ta há sao chẳng nhớ, ta cũng chỉ có độc nhất một đứa con này thôi."

U Cơ nghiêm giọng hỏi: "Tốt lắm, vậy ngài nói cho tôi biết, đã bao nhiêu lâu ngài không đến thăm Bích Dao lấy một lần?"

Quỷ Vương giật mình, nhất thời không nói được lời nào, trong mắt ông dường như có tia đau khổ thoáng qua, nhẹ giọng, nói: "Phải, là ta không đúng, gần đây trong giáo có nhiều chuyện không hay, ta tâm tình không tốt, nên đến ít hơn."

U Cơ lạnh lùng nói: "Tôi thật sự không hiểu, không chỉ có ngài, còn cả Quỷ Lệ, hẳn cũng vậy sao? Cả hai người, dường như đều đã thay đổi quá nhiều!" Nói đến câu sau cùng, giọng bà chậm và trầm hẳn lại.

Quỷ Vương tựa hồ không quan tâm đến khẩu khí của U Cơ, nhưng về sau khi nghe đến hai tiếng Quỷ Lệ, hốt nhiên sắc diện sa sầm, hừ một tiếng, nói: "Tên khốn không nghĩ tới đại cuộc, đừng nhắc đến hắn trước mặt ta nữa!"

U Cơ nhìn sắc mặt của Quỷ Vương, chỉ thấy gương mặt ông ẩn hiện sự giận dữ, bà định nói điều gì đó, nhưng rồi đột nhiên cảm thấy sự mệt mỏi dâng tràn trong tim, trong thoáng chốc tự động có cảm giác thất vọng, lắc lắc đầu, nói: "Thôi được, thôi được, tùy ý ngài vậy, dù sao đây cũng là việc của hai người, tôi không quản được, cũng chẳng muốn quản."

Nói xong, bà xoay người hướng về phía cánh cửa rồi bước đi, Quỷ Vương nhìn theo sau lưng bà, chau mày, tưởng như muốn nói điều gì đó, nhưng rồi cũng không nói gì.

Mắt thấy U Cơ sắp sửa bước ra khỏi thạch môn, đột nhiên, giữa chừng bà đột nhiên ngừng lại, gần như cùng lúc đó, Quỷ Vương cũng cảm giác được điều gì, hai mắt loáng thoáng chớp động.

Một đạo lực vô hình không thể kháng cự, như ngọn thủy triều cuộn cuộn hung hãn bành trướng, ùn ùn xộc vào phía dưới lòng đất nơi họ đang đứng. Quỷ Vương và U Cơ là những người có đạo hạnh cao thâm, nhất thời gặp phải lực lượng quỷ dị này cũng không khỏi biến sắc trong chớp lát.

Có điều, U Cơ thì kinh hãi, còn Quỷ Vương thì ngạc nhiên và hoan hỉ, ánh tinh quang trong hai mắt chớp động không ngừng.

Lực lượng quỷ dị đó miên man tiếp nối hết đợt này đến đợt khác, hung hãn thẳng tiến như biển lớn không bao giờ tiêu biến, dần dần, U Cơ cảm nhận rõ ràng, mặt đất dưới chân bà đang rung động nhẹ nhẹ, hơn nữa rung động này đang từ từ gia tăng.

Sắc mặt bà hơi chuyển sang trắng, lực lượng quỷ dị đột ngột như vậy, con người khó mà tưởng tượng nổi, ai cũng phải lo sợ, đơn giản vì không ai có thể kháng cự nổi, bà kinh hãi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Quỷ Vương thần tình quái dị, đôi mắt sáng rực, thực không biết nói thế nào, chỉ biết trên mặt ông, không có mấy vẻ lo lắng hay sợ hãi.

Vào lúc đó, đột nhiên khoảng không xung quanh vốn được bao phủ bởi vô số nham thạch xanh, trong hàn băng thạch thất bền vững này, bỗng dưng phát ra những âm thanh rền rĩ liên tục, tưởng như là có cái gì đó đang muốn trào ra.

Lần này, cả Quỷ Vương và U Cơ đều biến sắc.

Sau cơn rung chấn, nhìn lại bốn bề, chỉ thấy trên phiến đá xanh vốn cực kỳ kiên cố, bất ngờ xuất hiện những khe nứt nhỏ, từ những vết nứt này, không ngừng rơi ra những mẩu đá vụn, đồng thời ngay chỗ họ đang đứng, sự rung động dường như càng ngày càng dữ dội hơn.

Duy có điều may là, lực lượng cổ quái này tựa hồ khi làm nứt vách nham thạch bền vững đã tìm nơi phát tiết, chẳng bao lâu sau khi vách núi bị nứt ra, cả hai người đều cảm thấy trong lòng đất dưới chân mình đại lực thần bí này đang nhanh chóng yếu dần đi, không lâu sau biệt tích không còn dấu vết.

U Cơ đứng trầm ngâm hồi lâu, chân mày co lại, nếu không có những vết nứt kinh hồn trên tường đá, bà tựa hồ nghĩ hồi nãy chỉ là ảo giác. Vết nứt như đao, khắc rất rõ vào vách thạch bích kiên cố.

U Cơ quay đầu nhìn Quỷ Vương, không hiểu chuyện gì, Quỷ Vương chỉ nhìn bà một thoáng, rồi quay đầu lại nhìn Bích Dao.

"Ngài có biết chuyện này là thế nào không?"

Trong lòng U Cơ đột nhiên có một cái gì đó thoáng qua, tự dưng có cảm giác không tốt lành gì.

Quý Vương chậm chậm lắc đầu, nhẹ nhàng nói: "Ta không biết, khi quay lại ta sẽ phái người đi khảo sát địa thế, xem có phải là một trận động đất không."

U Cơ trầm ngâm một hồi nói: "Tôi không nghĩ đó là một cơn địa chấn, đại lực cương mãnh, như sóng biển cuộn trào, bên trong lại ẩn chứa một luồng sát khí lẫm liệt, tuyệt không phải là thiên tai."

Quý Vương trầm ngâm, một hồi lâu sau mới nói: "Ta sẽ xem xét việc này, người không cần phải quan tâm."

U Cơ đưa mắt nhìn lưng ông một lúc, tấm khăn che mặt nhẹ nhẹ di động, qua một lúc, bà không nói gì, thẳng mình quay người, mở cửa đá đi ra.

Phiến cửa đá nặng nề chậm chậm khép lại, hàn băng thạch thất chìm vào trong yên tĩnh. Nhìn về an tường hàm chứa một nụ cười mỉm của gương mặt mỹ lệ kia, trong ánh mắt thâm trầm khắc nghiệt của Quý Vương cuối cùng cũng từ từ biến thành hòa hoãn trở lại.

Ông lặng yên ngồi xuống bên hàn băng thạch sàng, trong mắt chỉ có Bích Dao, có nét thống khổ khôn cùng.

Dường như chỉ vào những lúc như thế này, khi ông một mình đối diện với con gái, mới để lộ điểm yếu của mình.

Chỉ là, có ai biết được?

Mà đến ngay cả Quý Vương, ông cũng có biết được điều đó không?

Không ai biết được.

oOo

Bên ngoài hàn băng thạch thất, U Cơ chỉ mới rời đi có vài bước chân là đã dừng lại, nhú mào, nhìn xung quanh.

Không biết có phải vừa rồi, đứng trong hàn băng thạch thất kiên cố, mặc dù cũng cảm thấy có một lực lượng thần bí mạnh mẽ, nhưng không bị phá hủy ghê gớm lắm,

đương nhiên, lực lượng có thể làm nứt vách đá cực kỳ kiên cố như vậy tất không tưởng tượng nổi.

Tới khi ra khỏi hàn băng thạch thất, bà mới thấy được sự nghiêm trọng thực sự của hiện tượng kỳ bí đó, tại con đường chính của Quỷ Vương Tông, vốn lan tỏa đi khắp mọi hướng, khắp nơi đều có sự hỗn loạn, chỗ nào cũng có thể bắt gặp những mảnh nhám thạch đứt rời, xa xa nếu không là tiếng người kêu cứu, thì cũng là những tiếng rên đau đớn.

Hiển nhiên, luồng lực lượng thần bí kia đối với Hồ Kỳ Sơn đã tạo thành ảnh hưởng nghiêm trọng hơn trong dự liệu.

Giữa cảnh hỗn loạn, U Cơ còn phát hiện một sự việc kỳ lạ khác, trong những con đường rất thông gió, không biết từ lúc nào, không khí dần dần thoang thoảng mùi máu tanh.

Mùi máu tanh này không biết bắt nguồn từ đâu, tựa hồ như từ tất cả mọi nơi đổ về, bất kể bà đi hướng nào cũng đều có thể ngửi thấy. Tuy không nồng nặc, nhưng U Cơ vẫn có cảm giác không thoải mái chút nào, chỉ là tâm sự phiền muộn lúc này đối với bà mà nói đã quá nhiều, bà không còn tâm trí để phiền muộn thêm về một thứ nữa.

Đối với bà mà nói, hiện giờ bà cảm thấy rất bức bối, chỉ muốn thoát khỏi nơi đây, đi ra bên ngoài hít thở không khí một chút. Bà vừa nghĩ vậy thì làm liền.

Thân ảnh U Cơ nhanh chóng tan biến trong con đường giữa đồi, chỉ có mùi máu tanh thoang thoảng kia vẫn còn phảng phất di động nơi đây.

- o O o -